

חיזוק לשבת

"אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיעם."

חוט של חסד

גליון לכל בית יהודי

בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

זמני שבת

ר"ת	צאת שבת	כניסת שבת	מלך מנחה	י"ם
20:39	20:01	18:46	18:16	י"ם
20:35	20:03	19:03	18:14	ת"א
20:36	20:04	19:04	18:14	חיפה
20:33	20:01	19:02	18:13	ב"ש

שבת הלכות

נושא תפילה בשבת

01

כל מצוה שקיומה בדיבור, שייך בה דין: "שומע כעונה", דהיינו שהשומע את הדיבור מאדם אחר, נחשב לו כאילו הוא עצמו אמר את הדברים, ולכן צריך המקדש להתכוון להוציא ידי חובה את השומעים והשומעים צריכים אף הם להתכוון, ולכן אם מתארח אצל אדם שאינו מכוון להוציא י"ח, אם יכול יקדש בעצמו, ואם לאו יתן עיניו בכוס המקדש וימלמל עמו יחד את הקידוש.

02

יכול אדם לקדש לחברו שאינו יודע לקדש, ויחזור שוב לקדש לבני ביתו. ולענין טעימה מהיין, ישנן שתי אפשרויות: א. שישתה רביעית יין [יחשב לו "קידוש במקום סעודה" כדלהלן], ואז הוא יוצא ידי חובת קידוש, ורשאי לקדש שוב לבני ביתו. ב. שלא יטעם מהיין כלל אלא השומע יטעם לפחות רוב רביעית [41 גרס], ואז המקדש לא יוצא ידי חובת קידוש.

מאודם לזכות לאמונה וכמובן מיישמים, חיים אמונה, מדברים דיבורי אמונה, מדברים עם ה' לכאורה כולם שווים, כולם מחזיקים באמונה, כולם שואפים לחיות באמונה. אבל בכל זאת, כשהתלמידים הגיעו לניסיונות קשים יותר או פחות בחיים – פתאום ראו הבדל גדול בין שני סוגי תלמידים:

אחת שאלתי

מורנו הרב שלום ארוש שליט"א

היו גדולה שסבלו סבל רב, והחיים שלהם נעשו חיי גיהנום. הם המשיכו להגיד שהכול מה' והכול לטובה, הם המשיכו להגיד שה' אוהב אותם ועושה רק טוב. אבל בכל זאת סבלו מרורות. זה לא הצליח לחדור אל הלב.

לעומת זאת היו תלמידים שעברו את אותו סוג של צער וייסורים ממש וזה בוודאי לא היה נעים, אבל למרות הכול, הם הצליחו לשמור על רוגע ושלווה פנימית, האמונה ניחמה אותם, ותיקה אותם, והחייטה אותם, והם אמרו לי שבזכות האמונה – הניסיון הזה הוא כמעט כלום בשבילם ועוד להיפך, זה בונה אותם ומחזק אותם והם שמחים ומאשרים באמת!

תמיד שאלתי את עצמי מה ההבדל. אין לי שום ספק בַּפְּנֵי וּבְרַצִּינֹת של שני סוגי התלמידים. כולם למדו ברצינות, תלמידים משני הסוגים הבינו לחלוטין את החשיבות של האמונה בחיים שלהם, והם בוודאי טרחו בכל כוחם לקנות אמונה. אז מה בכל זאת ההבדל?

תרופת פלא לייסורים

רבי נחמן אומר שבעל האמונה לא מרגיש שום צער וייסורים! ואפילו בייסורים קשים מאוד בגשמיות שבודאי מרגישים אותם היטב בגוף – גם אז הרבה יותר קל לעבור את הצער כשיש אמונה. והוא כותב דברים ברורים וחד משמעיים: "מי שיש לו דעת ויודע שהכול בהשגחה מהשם יתברך, אין לו שום ייסורין, ואינו

בית גדול ומטופח, והם מתפללים על כל מיני דברים. אבל אני לא רציתי כלום בחיים שלי חוץ מורע קודש עוסקים בתורה. שום דבר בחיים לא עניין אותי חוץ מזה. לא התפללתי על שום דבר לעצמי, רק על ילדים טובים שעוסקים בתורה. זה היה כל רצוני ממש. לכן זכיתי!"

הבאתי את המעשה הזה בספרי "ילדים מוצלחים" מתוך הספר הנפלא "טיב המעשיות", ושם הביא הרב דבר נפלא על מה שאומרים "אין דבר העומד בפני הרצון", ולא אומרים "בפני הרצונות", כי הכוח של הרצון הוא רק כשיש רצון אחד וחוק: הרצון בה"א הידיעה ולא רצון מפוזר בין כמה וכמה רצונות שונים.

מה ההבדל?

המעשה הזה, של הרבנית קופשיץ, הסביר לי דבר שכבר שנים מפליא אותי: במהלך השנים עברו דרכי תלמידים רבים. כולם למדו אצלי אמונה. ראיתי תלמידים שלומדים ומשגנים ומתפללים ורוצים בכל

בפני הרצון - בה"א הידיעה

זכתה הרבנית קופשיץ, נכדתו של הגאון רבי אברהם שנקר זצ"ל, שכל ילדיה היו צדיקים ותלמידי חכמים מופלגים מן השורה הראשונה של רבני הדור. פעם אחת בעת רצון שאלו אותה החברות שלה: "תגידי לנו, איך זכית לכאלה ילדים גאונים וחשובים?" והיא ענתה בפשטות: "איך זכיתי? כי כך רציתי. זה פשוט מה שרציתי. רציתי וזכיתי..."

התשובה של הרבנית הפליאה אותן. הן חשבו שהיא מנסה להתחמק ודוחה אותן בַּקֶּשׁ, והן חזרו והקשו: "מה הכוונה 'רציתי'?" גם אנחנו רוצות ילדים צדיקים. וכי יש מישהו שלא רוצה ילדים צדיקים ותלמידי חכמים?! למה דווקא את זכית יותר מכולם?"

"אסביר את דברי", ענתה הרבנית, "נכון מאוד. אתן גם רוצות. כולם רוצים גם ילדים טובים, אבל הם רוצים עוד כמה דברים, הם רוצים גם פרנסה, גם כסף, וגם

08 גבולות

גבולות לילדים שלנו מקביל לכל גמילה המכריע הוא הגדר

06 שבת מצילה

סיפור לשולחן שבת מימי המלחמה באוסטרליה | מעורר השראה

02 מצה אחר פסח

הלכות אקטואליות וכן מענייני ספירת העומר

"ופשט... ולבש את בגדיו"

ה פ ר ש ה ל א ו ר ו ש ל ה נ ח ל נ ו ב ע

איזשהו קבלה של צניעות, איזשהו נקודה של סור מרע או עשה טוב, שלזה יש כל כך הרבה מניעות, כל כך הרבה כבודות, כל כך הרבה קושי, שמלוכב בכל כך הרבה מיני דברים בעצלות בכל מיני סוגי מחשבות של ספקות ובלבולים, כמו שכל אחד מרגיש עמוק עמוק כל אחד במצב בתחום שלו הוא.

הלואי... הלואי שהיה לנו טעם אמיתי בדברים שבקדושה, לפחות כמו שאנחנו אוכלים איזה מאכל משובח טרי וטוב, לטעום טעם של קרבת ה' פשוטה, טעם שממוסס את כל המניעות במחי יד, טעם ותחושה חיה של אהבת לה', הרגשה והכרה שחוץ מה' אין עוד שום דבר בעולם, כי הוא הרי ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין. השגה ששווה הרבה יותר מכל מה שהעולם הזה מציע, הרגשה שמבטלת את כל החושים, ומעוררת את אותו בעירה פנימית ללבה נפלאה של "ליבי ובשרי ירננו לאל חי" ולמצב של "אז ימלא שחוק פיני ולשונינו רינה" וכ'.

על הטעם הזה נאמר "זה השער לה' צדיקים יבואו בו", מי לא יכנס ויכלל עד כלות הנפש, כשטועם טעם של יהדות פשוט, של פרק תהילים בהשתכחות, של פעולה קטנה שמאיר בה כבוד ה' עמוק בתוך הלב פנימה.

אלא שיחד עם זאת, מי בכלל ראוי, לטעום טעם של כבוד ה', כמה קטרוגים יש על כל אחד מאיתנו שנלחמים שלא נטעם את אותו אור את אותו עונג את אותו נעימות רוחנית, ועוונותיכם הברילו ביני ובניכם אמר ה'..."

ואם כן מהיכן התחלה? מה הפתרון? מהו הסוד שישן לנו את הכוח לשבור את ה"מניעות", ולמצוא בהם ממש את

כל אחד מאיתנו בעומק ליבו יש לו בעירה פנימית ונצחית, שלא משנה מה יעבור על כל אחד מאיתנו, לא משנה לאן נפול, ח'ו. אותה בעירה לעולם לא תכבה, עליה נאמר "וגם נצח ישראל ולא ישקר ולא ינחם".

אלא שמצד שני אם כל הרצון הטוב כמו שאומרים, לפעמים יש לנו כל כך הרבה מניעות, לעשות דבר של יהדות, לפתוח ספר וללמוד, לקחת תהילים ולומר בפשיטות, לגרור רגליים וללכת לשדה לדבר קצת דיבורים עם ה', וכן לעשות

ה"נעימות"???

זוהי הייתה העבודה של הכהן גדול ביום הכיפורים, שמחליף לא פעם וגם לא פעמים את בגדיו, מזהב ללבן, ומלבן לזהב, וחוזר חלילה, וכל זה עושה בשביל כלל נשמות ישראל.

כן כן זה הוא הכהן הגדול, ביום הקדוש של השנה ממשך לנו בפעולותיו הקדושות את אותם שני דרכים נפלאים, של לבן וזהב, לבן הדרך של ההתאמצות גם בלי טעם, גם בלי רגש, גם בלי הרגשה כזו או אחרת, ומצד שני בגדי זהב שהם מאירים ויפים כשמים שאלו הם מורים על התגלות הנעימות בעבודת הש'.

הסוד הוא שניהם ביחד, בלשון רבינו זה נקרא "כלליות של איה ומלא" שילוב של שני הארות רוחניות ביחד, האחד היא ההתאמצות הראשונה שכל יהודי בכל דרגה שהוא יכול ועוד איך לעשות למען כבוד שמים, גם אם היא קטנה ודלה ביותר, ובד בבד חיפוש אחר הנעימות האור הרוחני שתמיד נשלח לנו משמים כחבל הצלה, לתת לנו את הדחיפה למדריגה הבאה ואת הכוח לשבור את המניעה הבאה.

האור המשולב הזה היא כל עבודת של הכהן הגדול בהחלפת בגדיו, בפעולותיו שלכאורה הפשוטות הוא ממשך את הדרך הנפלאה והמשולבת הזאת לכל אחד מבר ישראל איש או אשה באשר הם.

וכזה הוא הצדיק האמת שעליו נאמר "יקרה היא מפנינים" כי יקר וחשוב הוא אפילו יותר מהכהן הגדול הנכנס לפני ולפנים כלשון הגמ' על תלמיד חכם, וזהו סוד ההארה שמאיר לנו הצדיק האמת בלומדינו את תורתו, "שכל" שמאיר לנו אור ונעימות רוחנית שמעוררת בנו רצון עמוק ביותר, ומצד שני מכניסה בנו עמוק רוח של מסירות נפש. מי יתן ונזכה לרחם על עצמינו ולרוץ אליו בכל כוחינו ברעננות מחודשת ובתמימות כראוי והיה זה שכרינו בזה ובבא לנצח! (על פי ליקו"ה חלוקת שותפין ה' או' יא' יב').

שו"ת מקו ההלכה

שו"ת ע"י בית ההוראה "חוט של חסד"

מה מברכים על המצה לאחר הפסח?

ברכת המצה לאחר הפסח שנוי במחלוקת הפוסקים, ומנהג הספרדים לברך על המצה לאחר הפסח "בורא מיני מזונות" ולאחריה ברכה מעין שלש - על המחיה, אמנם אף לעדות הספרדים ראוי לאכול המצה בתוך הסעודה של פת, ולפסח עצמם בברכת הפת וברכת המזון, ומכל מקום חולה שאינו אוכל פת אלא מצה, מטעמי בריאות, מברך על המצה המוציא וברכת המזון. חזון עובדיה (טו בשבט עמוד ס"א בהערות) עפ"י

החיד"א במחזיק ברכה (סימן קנ"ח אות ה').

מי שיש לו מניין קבוע לתפילת ערבית בשעה מאוחרת, האם יקדים לספור העומר לפני כן או שימתין לברך יחד עם הציבור?

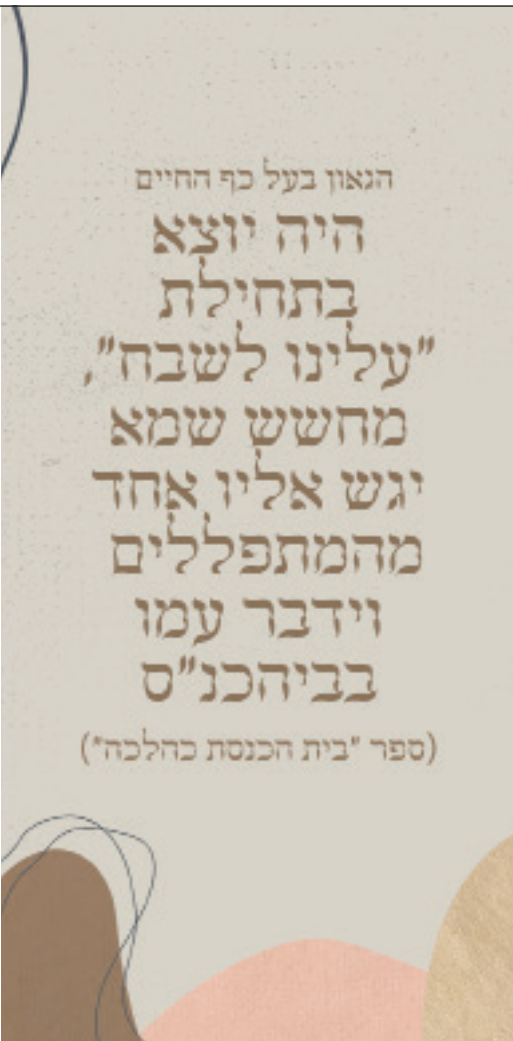
אפי' אם יש לו מניין קבוע לתפילת ערבית עדיף שיקדים לספור ספירת העומר בזמנה ויתפלל תפילת ערבית אח"כ, ולא ימתין לספירת העומר אחר תפילת ערבית שכל מה שמתאחר יותר גורם אחיזה אל החיצוניים. כן מבואר במגן אברהם (סימן תפ"ט סעיף קטן ו') ומשנה ברורה (שם סעיף קטן י"ח) ואור לציון.

שכח לספור ספירת העומר, כיצד ינהג?

אם שכח לספור בתחילת הלילה, סופר כל הלילה ובברכה, ותיכף שיזכור יספור, ולא יאמר כיון שאחרתי אחרתי ואמתין עוד מעט. כף החיים סי' תפ"ט (סעיף קטן י"ב). ואם שכח לספור בלילה, יספור ביום בלא ברכה, ובערב שלאחר מכן יכול להמשיך ולספור בברכה, והוא הדין אם שכח כמה לילות ובכל פעם נזכר ביום וספר (בלי ברכה) חוזר וממשיך לספור מכאן ואילך בברכה. שלחן ערוך (שם סעיף ח') וחזון עובדיה (יום טוב עמוד רל"ו).

מי שמסופק אם אתמול בירך על העומר, או שמסופק אם אמר את המספר הנכון, האם יכול להמשיך ולספור בברכה, או לא?

מי שנסתפק אם ספר העומר בלילה הקודם, סופר בברכה. וה"ה אם מסופק אם ספר בלילה הקודם את המספר הנכון או לא, יוכל לספור מכאן ואילך בברכה. חזון עובדיה (שם עמ' רלח)

אחת שאלתי

המשך מאמר הרב שלום ארוש שליט"א

מרגיש שום צער... ואף על פי שיש ייסורין שבהכרח מרגישים אותם, והם ייסורי החולה... אף על פי כן הייסורים קלים מאד ונוחים להתקבל בעת שיועד בדעת ברור שהכול בהשגחה מה' יתברך, ומכל שכן שאר מיני צער וייסורין שאין מרגישים כלל כשיש לו דעת". יותר ברור מזה?

אבל במקרה שלנו שני סוגי התלמידים "יודעים" שהכול בהשגחה – אז למה בכל זאת התלמידים מהסוג הראשון כל כך סובלים ברגע הניסיון ואילו התלמידים מהסוג השני מקבלים הכול בקלות? גם את זה מסביר רבינו באותה תורה ואומר: "ועיקרו הצער מהייסורין, הוא מחמת שנוטלין ממנו הדעת כדי שירגיש הייסורין". נמצא שלתלמידים מהסוג הראשון לקחו את הדעת, ואילו לתלמידים מהסוג השני לא לקחו את הדעת לכן אלה סובלים ואלה לא! אבל השאלה עדיין קשה: מדוע לחלק מהתלמידים לוקחים את הדעת ואילו לחלק משאירים את הדעת?

ידיעת - והשבות אל לבבך

לפני שנסביר נקדים: מדברי רבינו עולה שהאמונה היא לא ביד האדם, אלא ביד ה'. ברצות ה' הוא לוקח לאדם את הדעת שהיא הידיעה שהכול מה' בהשגחה ולטובה, כלומר האמונה, ומשאיר אותו בלי אמונה בלב, וברצות ה' הוא נותן לאדם את הדעת ומאיר לו את האמונה בלב ואז הוא חי באמונה ולא מרגיש שום ייסורים. וזה דבר שרואים בחוש, שכמה שאדם לומד ויודע – זה לא מספיק. את האמונה שבלב, את האמונה המחוקת ומנחמת בשעת ניסיון – לא לומדים בשום ספר! זו מתנה מה' שנותן ומאיר בלב האדם את אור האמונה. זו הרגשה פנימית מאוד. וזו בדיוק ההרגשה הפנימית שעושה את כל ההבדל בין אנשים שעוברים בדיוק אותם ייסורים עם אותם כוחות נפש. מי שיש לו את ההרגשה הפנימית של אור האמונה – לא ירגיש את הייסורים; ואילו מי שלבו ריק מהאור הנפלא הזה, יסבול סבל רב.

אתה מקבל מה שאתה רוצה

ועכשיו נבאר מה ההבדל בין לומדי אמונה שסובלים בשעת הניסיון לבין לומדי אמונה שעוברים את הניסיון בלי שום צער:

צריכים לדעת שברגע הניסיון לוקחים את הדעת לכולם בלי יוצא מן הכלל! אחרת אין שום ניסיון. כל אחד שעובד על אמונה במשך שנים יכול להיעדי על כך שבכל ניסיון חדש הוא מרגיש מחדש את הקושי לחזק את עצמו באמונה. כי כל החיים שלנו הם בית ספר לאמונה, ובכל ניסיון בחיים צריכים לקנות עוד ועוד אמונה, כלומר להעמיק את האמונה בעומק הלב! לכן גם לאלה וגם לאלה לוקחים את האמונה. מי שיועד שרק ה' נותן אמונה, ממילא כל מגמתו היא לבקש מה' "תן לי אמונה, עזור לי לעבור את הניסיון הזה באמונה שלימה שהכול ממך והכול לטובה ושאתה אוהב אותי תמיד".

אבל זה לא מספיק. כי ברגע הניסיון שני סוגי התלמידים בוודאי מתפללים ומבקשים אמונה. וכאן נכנס הסיפור של הרבנית קופשיץ: אלה שרוצים רק אמונה יקבלו אמונה; ואילו אלה שרוצים גם אמונה וגם דברים אחרים, יצטרכו לעבוד הרבה יותר קשה עד שיזכו לאמונה. וצריכים לדעת שלרצות רק אמונה בשעת הניסיון והייסורים – זה עוד יותר קשה, כי האדם רוצה מטבע הדברים להיפטר מהייסורין שלו אם זה מחולת או חובות או כל צער אחר וזה יותר חשוב לו מהאמונה.

אבל מי שרוצה רק דבר אחד, רק אמונה, גם בייסורים הקשים ביותר התפילה שלו היא חד משמעית בפיו ובלבו: "ריבנו של עולם לא מעניין אותי כלום, לא מעניין אותי מה יקרה אתי, כל ימי חיי אני נלחם רק על האמונה, וגם עכשיו אני לא רוצה ממך כלום, רק שתעזור לי לעבור את הניסיון הזה באמונה, רק לכוזר תמיד שאתה אוהב אותי ושכל מה שקורה אתי זה לטובתי...". – והוא בוודאי יקבל את האמונה בחזרה ולא ירגיש שום צער וייסורים!

ואמר רבי נתן מברסלב שזו כוונת הפסוק מתחילת הפרשה שלנו: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש" – "בזאת" הכוונה בזכות האמונה, רק על ידה ניתן לעלות ולבוא אל הקודש. וממילא מכיוון שכל שאיפתנו בחיים היא רק לעלות במעלות הקודש, אנו חייבים להשקיע את כל רצוננו בכל נפשנו ומאודנו לקניית האמונה.

בברכת שלום ומבורך

שבת פודה ומצילה

ס י פ ו ר ל ש ו ל ח ת

אתה מרגל? הרי אני יודע שאתה יהודי תם וישך, אין זה אלה שנפלה טעות. חיילים מבקש אני ממכם להחזיר אותו לבית האסורים. ענו לו החיילים כי אין להם יכולת. פקודה קיבלו והם חייבים לבצע אותה.

"מבקש אני ממכם לחכות ולא להוציא את הפקודה אל הפועל עד שאבדוק העניין ואביא לכם פקודה אחרת". הסכימו לחכות מעט. הלך הקצין לאן שהלך וחזר לאחר זמן מה עם פקודה אחרת.

בניסי ניסים ממש החזירו אותו לבית האסורים. ר' ישראל לא ידע את נפשו מרב ששמחה, נפשו הייתה לו לשלל והוא הודה לבורא עולם על הטוב שגמלו.

באותו היום כבשו החיילים האוסטרים את העיר וכשפתחו את דלתות בית האסורים מצאו שם את רבי ישראל וישב וקרא תהילים. שאלו אותו החיילים למה אתה כאן? השיב להם שנתפס על חשד היותו מרגל לטובת אוסטריה. מיד שיחררו אותו והתייחסו אליו בכבוד גדול. כל שתבקש נעשה, אמרו לו. השיב להם רבי ישראל: "מבקש אני להחזיר לי את השייפים והיין שקניתי והנחתי אותם במקום פלוני".

תכף ומיד קיבלו הוראה לחפש את הסחורה של רבי ישראל, לא מצאו במקום ששלח אותם את הסחורה אך לא השאירו אותו כך העריכו מה שוביה של הסחורה ושלמו לו את תמורתה.

חזר רבי ישראל לביתו ולאחר שנה מעט נסע לרבו הצדיק רבי מאיר מפרימישלין זצ"ל. באותו הכפר היה מניין קבוע של תפילות ושם היה הרבי מתפלל עם כל אנשי הכפר הפשוטים.

ביום מן הימים אחד הכפריים לא הסכים להתפלל במניין מחמת כעסו על חברו. אמר אחד הכפריים: "יורא מנוחה כי טוב ... ויש שכמו לסבול" אם אדם רואה שמנוחה זה טוב אז הוא סובל את הכל, כי כל מי שיש לו סבלנות ואינו כועס על זולתו יש לו מנוחה.

בבואו לרבו תמיד היה נוהג להביא לו תשורה של אגסים מיובשות.

כשהגיע לרבו פנה הרבי לגבאי שלו ואמר: "האם זוכר אתה את אותו יום שבת שאכלנו מהאגסים של רבי ישראל?"

ולרבי ישראל פנה אמר: "אילו ידעת ישראל את מי הטרחתי בשבילך כדי להצילך, אי איהו..."

שנת תר"ח ימי מלחמה, אש ותימרות עשן. אוסטריה והונגריה נלחמות ...

רבי ישראל מסקול שבאוסטריה נסע להגל עסקיו והגיע לעיר דברצין ששוכנת בהונגריה.

הלך וקנה רבי ישראל בשווקים דברים לצורך מסחרו שזיפים ויין ועוד כמה דברי מכולת שונים, אך אויה, בבואו לחזור אל ביתו הייתה העיר נצורה אין יוצא ואין בא. החיילים האוסטרים צרים על העיר בלית ברירה נשאר בעיר ובכל יום היה הולך לבית הכנסת שם עסק בתורה, בתפילה ואמירת תהילים ולא עשה דבר.

באחד הימים בדרכו לבית הכנסת תפס אותו חייל ושאל מי אתה? מהיכן אתה? ענה לו שהוא מאוסטריה. מייד אסרו בעילא כי הוא מרגל לטובת האוסטרים. לא הקשיבו ולא האמינו לסיפוריו ואמרותיו שהוא סוחר תמים אשר נקלע לעיר וכלל אינו מרגל. אלא לקחוהו והשיבו בבית האסורים.

כאמור, זמן מלחמה היה והעיר סגורה ונצורה ע"י האוסטרים. כמובן שלא דרשו ולא חקרו אלא באופן מיידי דנו אותו בדיון צבאי לגור דין של מוות. ירחם ה': גור הדין ניתן ביום חמישי וזמן הביצוע היה מוסכם להיערך ביום שבת.

בצר לו ואין בידו לעשות מאומה ישב בתענית וקרא תהילים הולך וחוזר כך סיים ספר אחרי ספר בתפילות ותחנונים לבורא העולם שיפדה אותו מהעונש שהוטל עליו.

הגיע שבת קודש, ר' ישראל התפלל את התפילות בחיל וברעדה משיים את התפילות חזר והמשיך בקריאת ספר התהילים ללא הפוגה.

באמצע יום השבת נכנסו החיילים אל תא הכלא משכוחו והובילוהו למקום ששם מבצעים את גזר הדין הנורא. ר' ישראל צועד בדרכו האחרונה אל מותו, כל גופו רועד פיו וליבו ממלמלים מילות ויודי ותשובה.

בדרך פגשו בקצין צבאי אחד שהסתכל על האסיר וקרא: "שרולקה, לאן אתה הולך?" ורבי ישראל אף שלא הכיר את הקצין השיב בצער שהוא הולך למות. והקצין בתמיהה שואלו: "על מה ולמה???"

סיפר לו רבי ישראל שחושדים בו שהוא מרגל לטובת האוסטרים. הקצין הרים את קולו בפליאה

לעשות את השבת

מ ת ח ז ק י ם ב ק ב ל ת ש ב ת מ ו ק ד ם

מאמץ קטן נוסף ואתה זוכה בעוד רוח כל כך גדול!

זה המשל להבין מה המשמעות של שתי שבתות בכל שבוע. כי בקבלת שבת מוקדם זוכים לעצמה של שתי שבתות.

משל נוסף: אומרים לך שכרטיס הגרלה אחד עולה עשרים וארבעה שקלים, ואם אתה מוסיף עוד שקל אחד אתה מקבל שני כרטיסי הגרלה – לא שווה? וכל שכן שהשבת היא הגרלה שבה כולם זוכים ובגדול, ובזכות הקדמת השבת אתה זוכה פעמיים, בכמעט אפס מאמץ והשקעה.

אם כן אמרנו שכאשר מקדימים לקבל את השבת – זה נחשב לשבת נוספת שהיא השבת שאנחנו בעצמנו עושים.

וכן מסביר ה"אור החיים" הקדוש את הפסוק: "ושמרו בני ישראל את השבת – לעשות את השבת":

לשמור שבת – אנחנו יודעים. אבל מה הכוונה 'לעשות את השבת'? וכי אנחנו עושים את השבת?

מסביר רבנו חיים בן עטר שאת השבת עצמה ה' עושה, אבל כשאנחנו מקדימים לקבל את השבת ומוסיפים מחול על הקודש – בזה אנחנו בעצמנו עושים שבת נוספת.

ה' עשה את יום שישי – יום חול, אבל אנחנו, עם ישראל, הופכים אותו לשבת וזו שבת שאנחנו בעצמנו עושים, ולכן זה נחשב לשבת נוספת.

אמר לו הקב"ה למשה רבינו: "מתנה טובה יש לי בבית גוני ושבת שמה, אני מבקש לינתה לישראל, לך והודיעם".

השבת נקראת "מתנה טובה"! איזו מתנה טובה אתה רוצה בחיים שלך?

רוצה בית בלי חובות והלוואות, בלי משכנתא?

שמרת שבת – קיבלת, קח מתנה טובה.

ואומרים לך הצדיקים, תוסיף עוד לפחות חצי שעה לפני הזמן שכתוב בלוחות, וכל שכן אם תזכה להוסיף יותר – ואתה מקבל מתנה כפולה: שתי דירות. שתיהן בלי משכנתא. באחת אתה גר ברווח והשנייה מעלה לך שכירות חודשית.

משאלת הלב

ב ז כ ו ת נ ש י ם

אבי שבשמים,

אני פה לפניך ברצון וכניעה

אני פה לפניך פותחת בתחינה

כזו אוני לדרך הנכונה

המצא לי נחת ושלווה

תן לי מתנה.

סלק ממני כעס וטינה

ומחשבה שאינה טובה

לחפש איך לברוח לעזוב

לראות בכל דבר נקודות ופגמים

לראות בתסכול את הימים מתכלים.

מקד אותי לנקודה

לראות בי מעלה

לראות בי שמחה

לראות בי ברכה

לראות בי טוב - בי ובכל המשפחה.

זכני לכתוב בכל יום הצלחות

לראות עשייה וברכות

לשמוח בנקודות הטובות.

לא לחכות לפידבק על הצלחות

לפרגן לעצמי על הטוב בתוכי

לשמוח במי שאני

לדעת שאתה שמח בי

שמה שעושה זה לכבודך

כל חסד כל עשייה

גם אם לא אמרו תודה.

לשמוח במצווה כדי שתהיה שלמה

שתהיה ראויה.

ולהתחזק בעצמי לפרגן לשני

להבין אם זה חסר

זה חסר - בי.

כנראה שאני לא מספיק יודעת לפרגן.

להגיד תודה

להעריך, לשמוח במה שעושים בשבילי

לראות! להאדיר!

שידעו שכן שמתי לב

שבתך תוכי אני מכירה טובה ושמחה.

להאיר את האור בשני

להפוך למגדלאור בעצמי

ולדעת להכיר טובה לבוראי!

על שנתן לי אותי,

על שנתן לי אותך

על שנתן לי ילדים ומשפחה

על שנתן לי בית אולי עם גינה

על שנתן לי חיים במתנה

על שנתן לי שמחה, בריאות ואמונה

תודה, תודה ושוב תודה.

הרה"ק ר' חיים מצאנז זי"ע"א

כ"ה ניסן

ה י ל ו ל א ד צ ד י ק י א

הולדתו

הר"ר חיים נולד בשנת תקנ"ג בעיר טארניגראד לאביו מו"ה ר' אריה ליבוש הלברשטאט זצ"ל, ולאמו מרת מרים ע"ה.

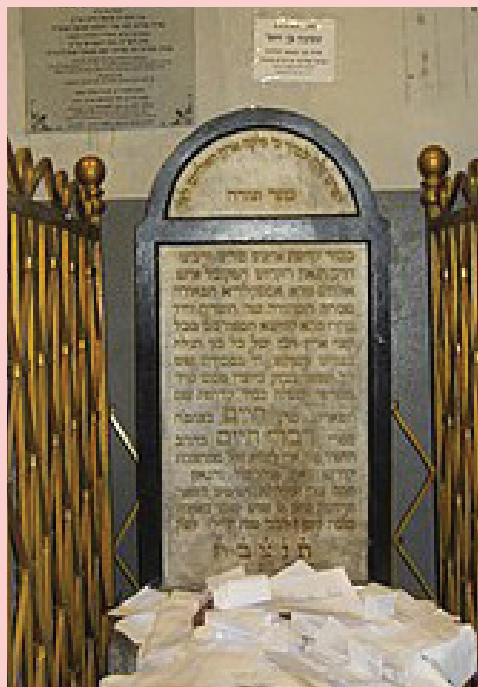
אביו הר"ר ליבוש היה נוהג לבקר בקודש אצל ר' משה מפשעוורסק זי"ע, ובאותו זמן היה זקוק רבו לסכום כסף כדי להשיא את ביתו, וכשנודע הדבר לר' ליבוש החליט לתת לרבו את ממונו אשר הביא איתו כדי לנסוע ליום השוק ולעשות מסחר, כהוקרה לכך בירכו הרה"ק ר' משה שיהיה לו בן שאיר את העולם, ואכן נתקיים ברכתו ונולד לו בנו הרה"ק ר' חיים מצאנז.

כאשר היתה אמו מרת מרים בעיבורה באה לפני הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב זי"ע לבקש ברכה מפיו על פרי בטנה, הרה"ק מסאסוב קם לכבודה, ואמר לה כי מפני העובר שבמעיה הוא קם כי בן יולד לה והוא יהיה צדיק גדול ומנהיג הדור.

חייו

רבי חיים היה מיום הילדו חלוש חיוור לקוי בבריאותו הגופנית, סבל רבות בחזונו וברגליו וכאבי שיניים היו תוקפין אותו רבות.

אך כל זה לא מנעוהו מלהתעלות בדרכי התורה והחסידות, וכבר בגיל ארבע היה יודע את כל תרי"ג מצוות ב"פ והיה משגנן תנייה, וכך היה דרכו לומר: כמו שכל חייל חייב לדעת את חוקי

ציון ר' חיים מצאנז זי"ע"א

ספרא דצניעותא

מאת הרב שלום ארוש

ספרא דצניעותא
זה מעין ספר קטן ובו 5 פרקים
שמופיעים בזוהר
ורבי שמעון אמר שפרקים אלו
מעידים על הכל וכוללים את הכל

תיקון גדול ביותר לנשמת האדם
לקרא בכל יום ויום לכל הפחות
פרק אחד מ "ספרא דצניעותא"
(האר"י הקדוש)

הקורא את לשון הזוהר הקדוש
אף על פי שאינו מבין את אשר
הוא קורא עושה בכך
תיקון גדול לנשמתו
ומקרבת את הגאולה
וזוכה למעלות רמות ונשגבות

הזמיני עכשיו!
052-2240696

חברה טובה התקשרה ברגע הנכון. סיפורי לה את המתרחש
ומשם התגלגל הנס :

"המלצה הכי טובה שיכולה לעזור ביותר במצב כמו זה, אני
אומרת לך מניסיון אישי שלי: תעשו פדיון נפש אצל הרב ארוש,
בע"ה תראו ישועה, בדוק ומנוסה."

היה מורכב להשיג את הרב בזמן הזה שהוא בעצמו לא חש
בטוב. אך לא ויתרנו ועשינו הכל כדי להעביר פדיון נפש לרב.

בלבי הודתי לחברה שלי שממש נתנה את העצה הטובה
ביותר כי גם אני משתמשת בעצה הזאת בעת הצורך, אך הפעם
מרוב הלחץ פשוט ברח מזיכרוני:

בכל אופן מייד לאחר שהרב ערך את הפדיון היולדת קיבלה
שלוות נפש, רגיעות והשלמה מלאה למציאות החדשה שה' זימן
לה בהפתעה, ירד הלחץ וזה כבר היה חצי ישועה.

בניסים ממש, עם מזמור לתודה ותפילות. מאותו רגע
התהליך התקדם לכיוון מעל למצופה ומשוער, להפתעת בני
המשפחה והרופאים, התינוק נולד בדרך ניסית בבריאות שלמה
שלו ושל היולדת, ובמשקל תקין ובמצב כזה שניתן לערוך את
הברית אי"ה בעיתו ובזמנו.

בוכות הפדיון נולד
תינוק בריא, נולדה
ישועה.

כשרוצים ישועה באמת!
02-5308000

ר' חיים מצאנז זי"ע

גדולתו של הרה"ק ר' חיים מצאנז, והעיקר שזוכה לילך בדרכיו
הקדושים, הן בדבקו בהש"ת בעת התפילה, והן בהתמדתו
הנוראית בתורה הק', והן במידת החסד שלו, והן במידת הענוה
שהיתה לאין ערוך עד כי התבטא פעם: "חושבים אתם שיושב
כאן אדם על הכסא והאמת היא שאין כאן כלום" דברים אלו
יהיו נר לרגלינו.

רבי חיים מצאנז זי"ע היה מאוד מעריך את ספריו של רבינו
רבי נחמן מברסלב זי"ע, וכעדות מפי חסידיו כי הספר ליקוטי
מוהר"ן הינו הספר של שבת שלו, וכן העיד נכדו הרה"ק
האדמו"ר מקלויזנבורג לפני הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר זי"ע: "זקני
בעל הדברי חיים העריך מאוד את הרה"ק ר' נחמן מברסלב
וספרו הק' ליקו"מ, ופעם אחת שוחח הרה"ק מצאנז לילה שלם
לספר מגדלות רבינו הק' מברסלב, ובדאי כי לילה אצל בעל
הדברי חיים הוא לא דבר של מה בכך.

פטירתו

נסתלק ביום כ"ה ניסן בשנת ה'תרל"ו. זכותו וזכות תורתו
ומעשיו יהיו לנו למגן ולצינה אכי"ר.

נולדה ישועה

סיפורי ישועה בזכות הפדיון

בסך הכל חודש שמיני, עוד יש זמן לתאריך המשוער, אך מה
זה הסימנים המזוהרים הללו?

זה לא הזמן והעיתוי בכלל ובכל זאת זה כאן.

התחלנו להילחץ. פחדנו לאן זה יוביל ומה יכול לקרות.
בבדיקות ראשוניות הרופאים דיברו על לידה מוקדמת ועל
ההשלכות והסיכונים שיכולים לקרות.

מהמצב בתוספת הלחץ של הרופאים היולדת ממש נכנסה
לחרדה ופחדים נוראים אשר זה לבד מוסיף סיכון למצב הקיים.
המשפחה הקרובה התפללה וביקשה רחמים.

ואז הגיע תחילתה של הישועה.

הצבא כדי לקיימם כך מוטל על כל בר ישראל לדעת היטיב את
תר"ג מצוות.

את רוב תורתו ונערותו קיבל מאת הגאון ר' משה יהושע
העשיל אורנשטיין רבה של טארניגראד ומח"ס ים התלמות,
והיה משתבח ברבו שממנו קיבל את עומק דרכי הלימוד, וכבר
בגיל י"ג סמכו רבו להוראה ולדיינות.

'העילוי מטארניגראד', כך כונה ר' חיים כבר בצעירותו, גבירים
אדירים ביקשו לזכות בו כחתן, אולם בסוף נבחר הוא להיות חתן
אצל גאון הדור ר' ברוך פרענקל תאומים זי"ע רבה של לייפניק
ובעמח"ס "ברוך טעם".

בתחילה סירבה בתו של ר' ברוך פרענקל להינשא לו זאת
מחמת כי ר' חיים היה צולע על אחת מרגליו, אבל ר' חיים ביקש
לשוחח עם הנערה רגע קט ביחידות, ובתום שיחתם הקצרה
יצאה העלמה ואמרה כי מוכנה היא להנשא אליו בלב שלם.

מפי השמועה נמסר כי רבינו אמר לה להסתכל במראה, והיא
נדהמה לראות כי יש לה רגל עקומה ובתוך כך הסביר לה רבינו
כי באמת היה צריך להיות שהיא תהיה צולעת והוא לו, אך לפני
שירד לעולם האמת אמר כי הוא לוקח זאת על עצמו, מאחר
והיא צריכה לשמשו ובכן סיים רבינו:

"האם תוכלי לסרב לי לאור זאת!?"

כהונתו

ר' חיים כיהן ברבנות בעיר צאנז 46 שנים, ומשם אף נוסדה
חסידות צאנז המפוארה, ויסוד היסודות של חסידות צאנז הוא
התורה.

מידת הצדקה שלו הייתה לאין ערוך, ובעל התולדות שמואל
התבטא פעם אילו היו לוקחים את כל הכספים שפיוז לצדקה
היו יכולין כל צאצאיו להתפרנס ברווח גדול.

תילי תילים של סיפורים לא יספיקו כדי לספר אודות

קול הנערים

שׁוֹת ע"י תלמוד תורה "שלום בניך"

שאלה א'

שלום מוריני הרב שליט"א אני מתאמץ בשיעורים ואני עדיין לא מרגיש מספיק חשק ושמחה בלימוד מה עושים?

תשובה: כל הכבוד על ההשתדלות ועל המאמצים שלך. תאמין שלה' יתברך יש תענוג גדול מהתורה שלך. חכמינו אומרים שכל העולם כולו מתקיים בזכות הבל פיהם של תינוקות של בית רבן

אבל צריכים להשתדל בשני דברים: גם בלימוד וגם בתפילה!

לכן עצתי לך היא שבכל יום תתפלל בלשון שלך לאבא שבשמים ותגיד לו: "אבא שבשמים, תן לי אהבת תורה, תן לי להרגיש את מתיקות התורה". וככה תחזור על התפילות האלה במשך שתי דקות בכל יום, ובעזרת ה' יפתחו לך שערי שמחה וחשק ואהבת תורה.

תצליח צדיק!

שאלה ב'

לכבוד הרב שלום שליט"א אני לומד טוב ב"ה, אבל אחרי שבוע אני שוכח את מה שלמדתי. מה עושים?

אשריך ואשרי הוריך שזוכים לבן חכם המשמח אלוהים ואנשים.

עצתי לך היא להתפלל ולבקש מה' במילים שלך במשך שתי דקות בכל יום: "אבא שבשמים עזור לי ללמוד תורה בחשק ובאהבה ובשמחה, עזור לי להבין מה שאני לומד ולדעת את מה שאני לומד ולזכור את מה שאני לומד".

ואוסיף לך כאן סגולה נפלאה לזיכרון בתורה. הבקשה הראשונה בתפילת שמונה עשרה היא ברכת "חונן הדעת", וסגולה לזיכרון היא לומר את ברכת חונן הדעת לאט במילה בכונה גדולה, ולכוון שתוכה לְדַעַת ולזיכרון בתורה.

עלה והצלח!

מלכודת שאיפות

מידה טובה | הרב נתן ארוש

ממתי היצר הרע רוצה שאתחזק בעבודת ה'? האם יכול להיות שהשאיפות שלי להתקרב לה' הן רק מלכודת?

או צריכים לדעת ש - כן! לפעמים היצר הרע במקום להפיל את האדם לעבירות, הוא דווקא מבעיר אותו להתקרב לה' הרבה מעבר למדרגתו ואז הוא נופל לגמרי מכול וכול ולא עושה גם מה שהוא מסוגל לעשות!

וכך כותב רבינו: "לפעמים יש שמנשב בהאדם בחינת רוח סערה, ומבעירו ביותר חוץ מן המידה, שזה בחינת הריסה... ואסור להרוס לעלות אל ה' מה שאינו ראוי לו לפי בחינתו..."

וזה היה הפגם של בני אהרן שעל שמם נקראת הפרשה "אחרי מות שני בני אהרן", ולפני שהכהן הגדול נכנס לקודש הקודשים ביום הכיפורים (שזה נושא הפרשה) הוא חייב לשים לנגד עיניו את האזהרה: תיזהר מאוד מהתלהבות יתר שהיא מסוכנת מאוד.

בעלי המוסר מזהירים מאוד משאיפות גבוהות ומעבודות שהן מעבר למדרגת האדם, ומזהירים שהן מלכודת היצר הרע להפיל את האדם לגמרי, כי בראותו שאינו עומד בשאיפותיו הגדולות אינו עושה גם את מה שכן בכוח.

או צריך לשאוף או לא צריך לשאוף? בוודאי צריכים לשאוף, אבל שאיפה נכונה!

ומהי שאיפה נכונה? שאיפה נכונה היא כאשר אתה לא מזלזל בדברים הקטנים. אם אדם שואף רק לגדולות ומזלזל בפריטים קטנים זה כבר סימן אזהרה. כל הגדולים שלנו נבחנו דווקא בדברים הקטנים. עובד ה' אמתי שמח בכל נקודה טובה גדולה כקטנה.

וזה מה ששומר עלינו בשעות של נפילה. כאשר הוא לא מצליח לעמוד בשאיפות הגדולות - הוא לא נחלש כהוא זה מהעבודות הקטנות והפשוטות, כי "אין אתה יודע מתן שכרן של מצוות".

רבינו הקדוש שהגיע למקומות הגבוהים ביותר, דווקא הוא זה שמלמד אותנו להעריך את הדברים הקטנים ביותר. נקודות טובות ועבודות פשוטות. "ואני רוב חסדך אבוא ביתך"! עובד ה' אמתי שמח ורואה זכות בכל מצווה ומצווה, ודווקא זו הדרך האמתית להגיע לכל המעלות ולכל המדרגות, וזו ההבטחה לכך שהשאיפות הקדושות לנו אכן יובילו אותנו אל היעד ולא להיפך.

שבת שלום!

"פותחים דלת לברכה"

ערב מחזק, ומלא ישועות אצלכם בבית עם הרב נתן ארוש שליט"א
052-6672221 * 02-5308000

מסיבת פורים בת"ת

נסיעת צוות לקברות צדיקים באוקראינה

מסיבת פורים בת"ת

מסיבת פורים בת"ת

מסיבת פורים בת"ת

טיול מצטיינים בגן הבוטני

מסיבת פורים בת"ת

צ'רה להתפלל בכל לבו עד שְׁרִיגֵשׁ דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה בְּכָל עֲצָמוֹתָיו.
(ליקוטי עצות)

חיזוק החודש

מדריך טיולים לילדים

טיפ אקטואלי

ילדינו זקוקים למורה דרך, מדריך טיולים, אחראי ורציני הם זקוקים להשגחה, הכוונה והדרכה עקבית. עלינו להיות נוכחים ומעורבים בחייהם. נצלו את הזמן המוגבל שיש לכם איתם כדי להיות שם איתם ועבורם.

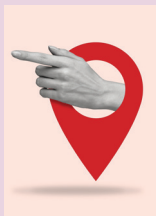
01

ילדינו נולדו עם דחף טבעי להתפתח. האתגר הזה הוא רצון מולד שמניע את כולנו לנוע, להצליח ולהתקדם במסע החיים. האמניו בהם וסמכו על היכולות שלהם. תנו להם להרגיש ברי יכולת. עודדו לפתרון בעיות, הסקת מסקנות והפקת לקחים.

02

אם הגעתם לצומת ולא ברור לכם כיצד להמשיך, אם נתקלתם בקושי ואתם מרגישים חסרי אונים, משהו במסע הזה קצת "יירד" מהפסים – זה המקום לעצור ולבדוק את עצמכם. פנו לעזרה ויעוץ מקצועי כדי לחשב מסלול מחדש.

03

הרב יצחק אבוחצירא

יועץ מאבחן ומטפל ליועץ טלפוני ללא תשלום
054-8434435
במים ג' - ד' משעה 8-10 בערב

הצפירה, וכמובן כל העקביות בנושא החינוך הביתי, כהרגל להרים את הצלחות מהשולחן בסיום הסעודה, לצחצח שיניים מדי לילה, או להרגיל את הילדים להכין מערכת לפני שעולים לישון ולא בבוקר בלחץ כששומעים את הצופר של ההסעה...

השעון של דני

ילד שחי בבית להורים עקביים, הוא ילד עם מינימום של בעיות, כי החיים שם בד"כ מסודרים ומאורגנים. עלינו להפנים: כי חיים עם עקביות וחיים ללא עקביות, הם שני חיים נפרדים ושונים לגמרי האחד מהשני. מספרים על תלמיד אחד שהיה שוכח כמעט מידי יום להכין שעורי בית. כל יום היה תירוך חודש, המורה ניסה את כל השיטות המקובלות- שיחות, מבצעים, פרסים, עונשים, זימוני הורים ואפילו סילוקים, אך כלום לא עזר. המורה הבין, שהבעיה היא חוסר סדר, לילד אין בבית לר"ז מתוכנן וכל אחד עושה מה שהוא רוצה. משיחה עם הילד התברר, שכאשר הוא מגיע לבית הוא זורק את התיק בכניסה, לוקח איזה חטיף מהארון ורוץ לשחק עד הערב כשהשכנים כבר סוגרים את החלונות מהצערות של אמו שקוראת לו לעלות הביתה. המורה הבין, שילד אין זמנים והרגלים לעשיית מטלות וכאשר הוא חוזר בערב, כבר מאוחר ולכן הוא שוכח. המורה הסיק מסקנה: חבל על כל המבצעים והעונשים- הילד פשוט לא מאופס! ואז עלה לו רעיון, המורה קנה לילד שש בערב. "דני, כשתשמע את השעון מצלצל, תדע שעכשיו כבר שש וצריך לחזור הביתה ולהכין שעורים!" המורה כמעט ולא נרדם כל הלילה, בציפייה לראות איך מחר תוכניתו תניב פירות ותלמידו יגיע סוף כל סוף עם השיעורים. אך למחרת, דני מידענו שוב לא הכין שיעורים. המורה היה מבולבל לגמרי ולא הבין מה קרה: "שכחת את השעון בכיתה?" "לא המורה, הוא היה על היד" "אז אולי לא שמעת את הצלצול?" "לא המורה, דווקא שמעת; הוא צלצל הרבה זמן" "אז למה לא הכנת שיעורים???" "המורה, שכחתי מה הצלצול צריך להזכיר לי!!!"

צריכים תוכנית מסודרת?

אתם מרגישים שאתם זקוקים למענה מקצועי יותר, מענה מודרך, חייגו אלי ונתאם: 0548434435 או כתבו לי a0548434435@gmail.com

חזרה לשגרה פרק ט"ז

חינוך באהבה | הרב יצחק אבוחצירא

על הצלחות השיטות! לגמרי לא. ריבוי המכונים, אינם מלמדים על הצלחת שיטות הטיפול, אלא על "כישלון הפונים" ועל ההצלחה העסקית של בעלי המכונים המנצלים את "חוסר העקביות" של המטופלים, שעוברים מידי תקופה לשיטה חדשה. הנה דוגמה: גב' א. התחילה דיאטה בקול רעש גדול במכון "הרזיה בטוחה". לאחר שלושה שבועות פוגשת אותה ציפי חברתה ושואלת: "נו, איך הולכת הדיאטה במכון" ... "אל תשאלי איזה טעות עשית, חבל שהתחלתי שם. הם סתם רמאים הבטיחו לי לרדת שלוש קילו כבר בשבוע הראשון, חכמה גדולה קיבלתי תפריט רעב, אם הייתי שומרת את כל מה שהיה כתוב לי, הייתי מתה מרעב, אז הפסקתי את הדיאטה שלהם, ממש רמאים" ... "באמת רמאים. אבל את יודעת, שכנה שלי תמי, נרשמה ב"מרזים מהר" ברחוב החלוץ, ותוך שבועיים היא הורידה שני קילו" ... "מה את אומרת?! אולי ארשם לשם, יש לך את המספר שלהם" ... סוף הסיפור הוא שגברת א. ממשכיחה להשמין, אע"פ שכבר עברה 5 מכונים ו-6 שיטות ובכולם היא לא הצליחה לרזות. מה קרה?! הבעיה היא לא במכונים להרזיה, אלא בחוסר העקביות של גברת א. היא רוצה לרזות-אך ללא מאמץ ועקביות.

היום, זה היום.

להיות עקבי ולדבוק במטרה? זה, עניין של אופי, או הכרה ברורה בחשיבות העניין. כלל לא משנה מה החלטת, החשוב הוא איך אתה "מיישם" את ההחלטה, שהרי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה! ולכן ההחלטה יכולה להיות: "מהיום אני בדיאטה"- מהיום זה עכשיו לא מחר, מהיום אדאג לסדר את כל התשלומים בזמן, מהשבוע אכניס את השבת לפני

אחד הגורמים החשובים ביותר להצלחה בנושא החינוך-הביתי בכלל, ובנושא החינוך-הביתי לחוקים ומסגרת בפרט, הוא העקביות. חוסר עקביות, הוא אחד משורשי הבעיה מדוע איננו מצליחים בעבודה עם חוקים וגבולות. ההסבר הוא: כי אפילו הורה שידע את מלאכת החינוך וילדו מעוניין להתחנך, במידה ואין עקביות אזי לא נפעל כמעט כלום בנפש הילד, וכאשר ההפנמה חסרה, עיקר יסוד ההרגל והחינוך חסר.

עקביות, מתנה או עבודה

אתם בוודאי מכירים את המשפטים המפורסמים של: (סלחו לי מראש, שהם בלשון נקבה) "איך לי כבר כוח" "תעשו מה שאתם רוצים, אני כבר מותשת" "קשה לי לעמוד על המילה שלי, יש לי בעיה של חוסר עקביות" "אני מתחילה בדבר מה ולא מסיימת" "אני אמנם מחליטה, אך לא דורשת תמיד את הביצוע" ... שמעתי פעם מאיש חינוך שאמר: לשני סוגי אנשים יש "עקביות". הראשון, קיבל אותה במתנה: הוא פשוט נולד עם תכונת עקביות, או שקיבל אותה בגיל צעיר "בווריד" מההורים, באמצעות החינוך שלהם בבית. השני, יצטרך לעבוד קשה כדי להשיג אותה.

מעשה בגברת א.

שמעתם על הזריקה החדשה?! ברור. אבל שמתם לב שעבר יש כמה זריקות הרזייה שכאלו??? שימו לב! בארצנו הקטנה יש מאות מכוני גמילה מעישון, ובכמות רבה יותר, מכוני הרזיה. כל חודש יוצאים ספרים חדשים בנושאים אלו. בכל עיתון ארצי או מקומי, נוכל לראות כמעט על דף כן דף לא, פרסום של שיטת דיאטה או גמילה מעישון. האם נוכל ללמוד מכך

שמן משחת קודש

הסגולה הידועה לכלל ישועה

פרנסה, זיווג ישועות מעל הטבע לפרטים התקשרו: 02-5308000